

Všechno už tu jednou bude

Daniel Novotný

Plameny

ty plameny jsou
ty plameny hoří
když se neobejmou
všechno zboří

ty plameny jdou
ty plameny září
ve světle čtou
výrazy tváří

ty plameny žhnou
a chtějí vodu
proto se pnou
k jednomu bodu

mají svou sílu
mají svůj žal
proto, v Exilu,
plameni, pal!

píp 2001

vyjdu z haly compů:
“to je venku hezky!
pípají to ptáci,
nebo esemesky?”

Dárek

“dám ti to, cos strašně chtěl,”
řek’ hlas transcendentní, starý
dal mi, co jsem dávno měl
a já byl vděčný za ty dary

Slečně z hvězd

poruš mé kruhy
a vstup do teritoria
mých snů
jsi vítána
jako voda kolem ohně
vevnitř pulsuje
plus, minus a nula
zlá doba minula
a mír je mír
svatá země mého těla
vítá poutnice z celé širé planety Terra
vim já?
vim.
potopím se v Tobě
a vytáhnu v zubech to nejcennější co máš
olížu Tvé srdce
a vrátím Ti ho
čisté
holčičko

Paradoxy

napišu na zeď
“nepište po zdech”
vydělím nulou
v matice

umyju tělo
si suchou vodou
prázdné soubory
Matrix chce

přijdu tam včera
místo dneska
v dvacet pět hodin
vzbudte mě

antisním polévku:
přibude chleba
abstrakci zhmotním
konkrétně

Stál tam

Stál tam...

...uprostřed šumu...

...snažil se zachytit slova
ale významy mu klouzaly
mezi prsty a ztrácely se...

...v mlze...

Stál tam...

...uprostřed mrazu...

...ve vichřici mu mrzl
pot na čele
a jeho otrhaným oděvem
prolétal studený vítr...

...v mlze...

Stál tam...

...uprostřed temnoty...

...a jeho kalný zrak se
pokoušel vytušit
obrysy okolních předmětů...

...v mlze...

Stál tam...

...a potom se ztratil do prázdna
a vítr zavál...

...jeho poslední...

...šlápěje...

...na sněhu.

Úlet

vyskočím nahoru
a rozplynu se v miliony
myslících ovesných vloček
které se koordinovaně
snesou na Brno

(Budou spolu v telepatickém spojení
a budou postupně upgradovat
mezilidské vztahy v moravské metropoli)

pak se seskládají
v elektrický impuls - outpuls
a v této podobě
prosvištím Internetem

zchladím se ve větrácích
velkých UNIXových serverů
přilehnu si do příloh e-mailů
st(r)anu se součástí stránek

(živá bytost složená z vláken celé Sítě
se zasměje protože jí bude lechtat
když jí svištím v kabelech)

ve formě záření vylétnu z monitoru
budu se odrážet od zrcadel
(tisíckrát za sekundu)
budu nepatrně ohřívát
všechno, čeho se dotknu

(svět se stane sítí energií
vzájemně se přetahujících
a cinkajících o sebe)

potom se zformuju
zase sám do sebe
a usměju se:
“Dobrej úlet.”

Illegal error

už zase
 opatrně kráčím
 po cestě plné
 příliš velkého písku
 (nebo jsou to kameny?)

[ILLEGAL ERROR]

snad se po ní
 dostanu
 do kraje *volného* myšlení
 snad se dostanu
 konečně domů

[Error: Success]

(už uběhla rána zčervenala krev
 plná zimy a *hlasitých* výčitek
 že jsem tam neměl skákat)

[ld: bad magic number]

že jsem se neměl snažit dostat Pryč
 “vždyť pryč od Všeho je Nic”
 šeptá starý žebrák
 před *kostelem*

[Only few mortals may try to enter the Twilight Zone]

takže opráším prach
 na starých skříních
 nasadím si brýle
 (masku?)
 a budu zase chvíli Dannym
 (snad to půjde)

[Keyboard error or no keyboard present. Press F1 to continue.]

dále se plazím po planetě
 občas vystrčím nějaké to tykadlo
 vstříc duze a *hvězdám*
 - ale opatrně

[You can't do that in horizontal mode.]

(ležet v té kleci a počurávat se
 to bys nechtěl znovu zažít
 že?!)

[Shut her down, Clancy, she's sucking mud again!]

někdo mi radil
 v jedné čajovně

spíše napodobit
ty stromy za oknem
(mám tak hluboké kořeny?
každý je má.)

[MORE CORE AVAILABLE, BUT NOT FOR YOU]

i když těsně před tou
balkónovou scénou
mi přišlo že žádné kořeny nemám
nebo že jsou mělké
jak vnitřek ploché škeble

[ERROR 0: POWER NOT ON]

možná nakonec
všichni půjdeme
tou *červenou* cestou
a pak tu nezůstane
ani živáčka.

[Beam me up, Scotty. There's no life out here.]

Zase na okraji

už zase stojí moje maličkost
na okraji a hledí dolů
v ruce nůž
(pronikne až k srdci v agónii bolesti?)

okraj se třepe
nesplněnými touhami,
natlakovanými zuřivostmi,
nezpracovaným tvůrčím
potenciálem

chtělo by to prášky
abych spal
abych spal
(tápavá bezmocná probuzení usvědčují z pokusu o únik)

zase na okraji -
je čas skočit dolů
do prázdna?
(vždyť je tu ještě "the road ahead" (tm)
růžová fucking budoucnost
která "určitě bude")

konopné provazy
splétat do smyček
aby to bylo rychle
aby to nebolelo
(ale z hloubi mysli se šklebí
Hamletův monolog)

vzdychnu si
otočím se zády k okraji
a zatnu zuby:
ještě se pokusím
bojovat o život

Kamenitá cesta

cítíš protiproud
když pronikáš vzhůru
odpor prostředí
tření, drsnost, tlak

(ta bolest, když napínáš ztuhlé svaly,
když zvedáš břemena nových cest...)

jak skvěle vypadá
sněhobílá plocha
však zebe do nohou
a klouzavé má podtóny

(šumy v rádiu
jsou prvními pokusy ptáků
rádiově zpívat)

tu uslyšíš střípek
tam zase další
až si uvědomíš
že je to puzzle

(i mapy vlhkosti
na stropě
jsou obydleny)

kameny
jsou kořením
složité cesty
za zkušeností

Takovej pocit

přesýpací hodiny
přesýpací dny
pocity vytepávané
do klávesnice
myšlenky rozplizlé
v řece lidí

(mohu zapínat a vypínat
svit v očích?)

hory načtených knížek
shlédnutých filmů
dopařených her
- potrava pro duši
nebo vata času?

(působí otazník v textu
dopředu i dozadu?)

zkouším se vznést
za hranice koloběhu
spánku a bdění
ale tam snad nic
... není?

(může být vakuum
rozšklebené?)

Zátiší s trolejbusem

na hlavu mi odkapává
slon který
je zkreslený
medvědíím pohledem
vomotaného
glóTrolejBusu
jiskřícího
krajíci chleba s máslem
zalněnými
kočkopsovací blánou
- rozložitou
a golemizující
pudingovým strachem
ze sčítání
plechové
vody

Vypnutá kauzalita

proč mi teče voda
do disketové mechaniky?
asi někdo zapomněl zapnout
princip kauzality
(jinak by říhnutí psa
z jednoho konce naší ulice
nemohlo způsobit
přetečení lampy
na druhém konci úplně jiné ulice)
ta lampa přetekla
nahromaděným světlem
které nemohla vypustit ven
protože se styděla
- neměla ráda
zájem veřejnosti
pod světlem se procházející
(procházel se tam taky
tajný agent
Věnceslav O'Škvorov
který pátral
po zašantročených
dokumentech popisující
jak zase zapnout
tu zatracenou
kauzalitu)
takže myslivec
(kousek od agenta v lese)
zastřelil jelena
ale ten výstřel
měl místo toho
za příčinu
oživení mrtvé sýkorky
ve křoví o kus dál
mimoходом
nikdo ji dodnes nezapnul
ale ve všeobecném chaosu světa
na to nikdo
ještě
nepřišel

Až jednou

až jednou
půjdeš tou cestou
uvolnění přezek myšlení

až tě jednou
překvapí
shůry světlo
ze samých jedniček

přestaneš
skládat obětiny
bůžkovi Každodenního Holení

kulisy se zploští
jeviště oživí
všechno začne být
tak smysluplné
až to bolí

snad
půjdeš dál
možná ne
(možná to zase zhasne)

až jednou
až jednou

Vysíláme zprávy :)

srážka dvou molekul
na dálnici D1:
nula mrtvých
nula zraněných
hlavy států
skupiny G8
se dnes večer
položily na polštáře států
a usnuly
meteorologové hlásí:
zítra budou
- jako vždy -
na všechny
ze středu vesmíru
odkapávat
kapičky Boha

Noční rendez-vous

do mlhy oblečená
přišla jsi
na rtech
svit měsíce.

pověz -
budeme tančit
v mracích
nebo mám na chvíli
zhasnout hvězdy?

V krabici

zavřený v krabici
ryju na stěny
nehtem:
dopis
deník
zpověď
schéma

hlavu otloukám
o hranice
mého krabicového:
mikrokosmu
malosvěta
domova
vězení

přikládám uši
ke stěně
zvenku slyším:
šum
bzukot
vítr
šepot

ťukám na víko
ale odpověď neslyším
zavřený v krabici

Temné kouty

při Pavlovovských
slintavých podnětech
provádíme tance
a nevíme co znamenají
čím větší úsilí
věnujeme přiblížení
tím více se vzdalujeme
(svěř se mi,
já jsem tvůj kompík,
tvůj zpovědník
s velkým skleněným okem)
když cokoli děláš
stojí za tebou
stíny tvé minulosti
v ruce razítka
“Autocenzurováno”
(čeho přibývá každým dnem?
času?
věčnosti?
entropie??)

Na schovávanou

zahrajeme si hru:
hru na šumění moře,
fíčení větru
a otazníky v písku:
vezmu Odpověď
a rozlámu ji na střípky:
jeden kousek vložím do nitra slunce
další třeba do křiku racků na mělčině
v písku je zavátý další fragmentík
a pak tě nechám
se mezi ně narodit:
hledej...

Zárodek konce

nejdříve seděl
v sobě zachumlán
potom jej rýpl
kolemjdoucí život

začal nasávat
jeho spory i rozpory
potil interakci
napůl marně

znovu se stáhl
obrněn otupělostí
a tančí v něm
kombinace

jednou vstane
a drobným
pohybem ruky
rozpustí vesmír

Blbůstka

ještě čtyřikrát se rozhlédnu
a pak nechám čas
aby si pohrál s tvojí podobou
já mezitím zabřednu
do čokoládové pěny
plné různých udělátek
zavržených Patentovým úřadem
i Ministerstvem kultury
a ještě mě zajímá:
jsi v pevném skupenství
nebo se vypařuješ?

Dannyho osvěžující randomkoktejl

taneční kostky důvodů fragmentů spojí
se vypínají proti nablblé obloze
zesilované stálými paPRSky erotogenních světlušek
a chtějíci zapomenout... zapomenout... ehm - co vlastně?

než se do toho vloží modré upgradované žáby
plné harmonických kvákotů podle not poctivých notářů
a udělají Leknín Surfing Party uprostřed umyvadla
(utíradla?)

no jo - otevřeme pokladnici staronových figlů
vytepaných z prázdných míst v časoPRStoru
kde by mělo, kua, něco bejt... ale není

nakonec v tom zmatku vylezu na střechu
vezmu megafon stočený z papíru nikdy nevydaných děl
a zařvu že UŽ NADEŠEL ČAS!!

Popis jednoho dne

každé ráno polykám
lžičku nicoty
jako lék - prevenci proti
prázdnému větru
objímajícímu tuto
prazvláštní planetu

odpoledne pak stahuju
náznaky náznaků
nové generace básnické tvorby
klikám lidem
očima na tváře
zero sized reply

a když se pach dneška
mění na pach zítřka
ukolébávám se
až k usnutí
učesanými drobty
oprané paměti

...v tomhle stavu radši nic nepiš...

ta chyba je ve mně
vidím tu rýhu
která znemožňuje zacvaknout s absolutnem

(ne, není taková zima
to já se jen tak třesu...
jen tak, víš?)

a zpětné zrcátko
pro pozorování sebe
je obroušeno častými pohledy
do nepříčetna

(my všichni jsme vevnitř tak slizcí...)

kolik neuronů
tolik cílů
a výslednice?
výslednice?

(proč ve všem hledám... něco?)

a uvolni se,
vole,
nikdo ti nic
neudělal
snad
přece
jistě
tedy

...a hlavně žádná velká písmena!

Je toho hodně

přichází to...
smekněte si hlavy...
ponořte ruce do hodinek
a prožívejte čas času, tok na druhou...

svíjení písmen v kódu dlaní
lechtá nás slovy
(náš mozek je lechtivej...
no jo, proto v noci nespíme, někdy...)
a vůbec... nemůžu se toho dotknout
tak to vyzvracím
a otazníky nechám k hodnocení ex post
až se vrátím k sobě
jako tenkrát když jsem nemohl dýchat
(to rádičko, to malý rádičko na cesty a pády
jsem dneska nenašel,
už by toho bylo moc
kdo snídá večer
vysmívá se škatulkám...)

múzo, olízni si prst
(navlhči mě...)
a obrať na další list
na ten více barevnej...

kde se usmívám
protože touha je toust a toulky
motivace motýl, motor a motouz

ale přesto...
nosím ten vykřičník stále s sebou
a otazníkem mám prorostlé tělo
a deštník... na ten nezapomenout
ten je vystřelovací (kolem hlavy)

čili probouzení
karmickým budíkem
stále běží....

Podzimní dojmy

na podzim se chodí na houby
v mlze trhat plodivé orgány
ušlechtilým plísňím
a spadané listí podepisuje vítr
hlasovým skučícím podpisem
jeleni zápasí zakleslí do sebe
a - dost bylo úvodu - co moje mysl obklopená městem?
střípky vůní cestou z bodu A
do bodu C (bod B jsem nenašel)
ráno tvarohový koláč - ségře se povedl
pak oťukat Linux
jít se slečnou do kina
a večer
na netu vyskládat
podzimní impresi

Deštno je mi...

vlhký rozdeštěný okamžik
právě zaťukal na branku
skřípající rzi profukuje vítr

jak rostu
nabalují se na mě
další vrstvy -
podmáčené letokruhy
tlejícího dřeva

pleskot kroků o dlažbu
odráží se v kalužích
lidé v zrcadle přeblyskaných výloh
flirtují sami se sebou: "Kup si? Kup!"

mé chřípí touží po vůni
pálícího se listí
(je to zakázáno vyhláškou
to pálení
asi)

a místo toho
vědoucí mraky
kolorují
můj pohled na svět
šedí podzimu

Chtěla jsi letadlo, dostaneš kokos

chceš mě rozhladit na kousky
a pak zase složit do jiné vizáže?

(vizáž... nic jiného nezměníš
ten vnitřek je už příliš
read-only, bejby)

chceš pozřít moje zlozvyky
rozžvýkat je ve svých sexy ústech
natrávit a absorbovat?

(víš vůbec co je pod tou slupkou?
já taky ne,
jsme všichni zajíci v pytli
pro sebe
pro druhé
v pytli
doslova)

no nic...
zkusíme zase
hladké přistání
a nic z toho
co je tu napsáno
ti neřeknu...

Energit

můžu si koupit trochu
spánku?
můžu si vycucat z prstu
energii?

vidím makové pole
na něm
kruhy
pod očima
kolem
hejno
Einsteinů

spravte někdo ten
průsak
citů
prosim

256 způsobů jak se dočasně rozloučit se svou Láskou

jak šetrně
vzdálit těla
proplést duše
a zachovat to
zakonRozervané

poločas rozpadu
hryže...
stav beztlíže
injekce endorfinů
se pomalu
vytrácí do snů

ulice světa
lhostejně žerou
moje kroky
všechny cesty vedou od...

až po propasti
budem zase spolu
rozzářím písmenka
nebeské klenby
na počest
reminiskarnace

víš... ty kapky deště
na mých vlasech
každá by chtěla
coby pára přelétnout
do tvých úst

To není normální, sestři!
(z uzavřeného oddělení léčebny)

to není normální, sestři,
ti lidi za tou televizí
co to pořád dělají?

nenormálně na sebe vrčí
pušky a obušky něco
chtějí si dokázat,
(ach méďo koalo!)

já to nepřepnul sestři
ono to samo
se nechtělo na sebe dívat
tak je tam Večerníček

po něm však zprávy
na Nově
mám vždy tiket při sobě
(je to tak správně?)
dejte mi raději prášky

a ty návštěvy, sestři
mluví o penězích, či co
já jim žádný nevzal
já jen беру občas
dva moučníky
místo jednoho

to bude ten problém
s penězma, sestři
dejte mi raději
injekci

a zítra
po vizitě
přečtu si noviny
jen ten sport a Garfielda
zbytek není normální, sestři.

Zrcadlo

povrchu lesk
zobrazuje
oko na oko
zub na zub
pravolevě
převráceně
se ti vrací
co jsi
zasel

rozbiješ-li
jejich
obraz o sobě
budeš ho muset
sedm let
znovu budovat...

bojím se
podívat
do zrcadla
abych se
třeba jednou
doopravdy
neviděl

Všechno už tu jednou bude

čas vysmívá se pravítku
vždyť ono samo
je v něm ponořené
a když se chytíš
za vlasy rukou
a táhneš
nevytáhneš se nahoru
nalajnované dny v kalendáři
se rozlévají
vínem z budoucích hroznů
a zbývá průvan
(průvan ze zítřka,
dveře jsou totiž otevřeny
a zítra je chladno)
snad se nerozpadnu
v přílišné synarchii
než dojdu k prameni
jízdni řád
a jízdni chaos
se stále mění...
dneska asi nejsem básník.

cestička

anarchie brzkého rána
jdu centrem města
směju se té planetě
která rozmařile svítí
do ticha kosmu

ledový vítr
rozproudil krev
o tom proudění to je
výměna myšlenek
vždyť mohu vlézt
do libovolného záhybu
šatů které nosí Gaia
a v záhybu nezahnout
ale přihnout si
číši výzvy

ta omezení
jsou jako schody
v jejichž rámci
postupuješ výš
dušičko

Tak pojdte...

tak vylezte
z tvarů na kraji
periferního vidění
tak zformujte
mraky
do animace...
všechno je někde
napsáno
jen ne vždy
latinkou, že...
druhá vrstvo!
ty jádro puzzla,
jsi tak nenápadná
jako homo sapiens
na této planetě!
strach z nedostatku strachu
ono se to hýbe
hřeju si ruce
v kapsách
tak už pojdte...
přestanem předstírat
racionálně-ekonomické chování
a Pískoviště...
(3.1415926535skoviště)
z nás na oplátku
udělá bábovky...
říkám sám sobě:
“buď ten instrument
na který svět zahraje
ódu na radost!”

Dostatkové zboží

není to kaňka na čistém papíře
je to systémová chyba
prosévám své smysly
mezi inhalací exhalací

(vidím informační smog,
bajtovou obdobu hovna,
v jednom kuse
kolem nás)

komunikační protokoly
lidských blitostí
plné renudance
gestikoulujících rukou

(vidím falické komíny
kominizující planetu
piercingem protimyslu
s nedostatkem rozhledu)

přestaňme předstírat rozdíly
mezi jedněmi našimi zdáními
a jinými, jinak zbarvenými
(barvoslepost rulez)

a vůbec
zkuste hledat seno
v kupce jehel...

pokus o zachycení pesimistického toku

ta slova zavírají dveře
 ale přesto touží být slyšena
 jen tam dole
 tam kde je podpora kaluží
 pocítíš ten zemský
 pocit rovnosti sebe a sebe...

 nebe žertuje
 událostní řetězce
 jsou hořlavé
 a pohyb v náruči logos
 trvá jen tu nejkratší chvíli

 pak ti vlastní rozprostraněnost
 dá facku
 a ty spadneš do konkrétna
 ...nenech slunce samo
 prosím ne, dívá se na své
 termojaderné hodiny...

 jak by to mělo jinak
 být zřetězeno, bez těch drobků?
 smějeme se
 tomu co nám
 sype jinakost do proudů vědomí.....

 to, co rozbijeme
 rozbije nás
 s lhostejností neživého předmětu

 stojím na podnose
 na hrudi cenovku
 šlapu!
 realita je pasák
 a nutí nás podržet zážitkům
 a ještě jim říct
 že to bylo krásné

 a že nám to něco dalo -
 v realitě číslo E55
 v centru pomalé zóny
 sloužíme zájmům
 záhadných sponzorů
 kteří si na pár miliard let
 pronajali tří rozměry,
 hrst času
 a pár impulsů...
 teď mě omluvte

jdu počítat kolikrát
ještě budu muset
vrtět myslí

nesouvisím

nesouvisím
mají svoje kousance
já jimi projdu
jako duch zdí

nezapadám
nemám ke dveřím správný klíč
zámek byl vyměněn
před tisíciletími

nenaléhám
nechci nic z těch možností
nabízených v menu
kliknu jinam

nedospívám
stále udržuji kompatibilitu
s původní verzí
vnitřního dítěte

však neumírám
je tu pár věcí
mezi které ulehnu
a spím

Přechodné období

máš pravdu
je tam světlo
a já šel dobrovolně
mezi tmy

a taky jsem nevěděl
na jakém podnose
mám podávat sebe
a jestli se zabalit
do papíru...

jsme uprostřed chrámu!
zvuky a obrazy
nás postrkují
Murphyho zákony
obrábí svůj směr...
... snad ne pozdě

sám sobě krotitelem
skáču mezi ohni
(sám hořím...
ale to není
nic nového)

když držíme něco v ruce
neuvědomujeme si
na jak dlouho...
...a co naše není
odejde samo...

(něco
co se mělo rozpustit
se rozpustilo)

mohl bych

mohl bych sice
dýchat mraky
lít déšť
zakrýt slunce
rukou
lépe však bude
zakrývat nohama
postupně
zemi

© Daniel Novotný
Vysázeno v systému L^AT_EX